

Home Despre

credincioșilor. Ca și unește, deoarec Biserica este una și are drept Cap pe Hristos. Noi, cei care credem, alcatuim trupul Bisericii și fiecare în parte suntem un mădular al acestui trup. Moartea schimbă, dar numai în mod simțit, legăturile dintre cei ce au murit și cei ce trăiesc. "Și dacă trăim, și dacă murim, ai Domnului suntem" (Romani 14, 8).

Biserica se împarte în două: cea biruitoare și cea luptătoare. Din Biserica biruitoare fac parte aceia care și-au săvârșit întru biruință lupta lor din viața pământească și așteaptă cununa dreptății "în ziua aceea". Din Biserica luptătoare fac parte aceia care încă se luptă împotriva păcatului pentru a ajunge la desăvârșire. Însă mădulele Bisericii biruitoare și luptătoare au o legătură indestructibilă între ele, căci cei care se află în cer nu sunt nepăsători față de cei care se mai află în această viață. "Moartea trupească, despărțirea sufletului de trup nu distruge legătura credinciosului cu Biserica; nu-l desparte de celelalte mădule în Hristos". De altfel, dragostea este veșnică precum sunt și sufletele. Din nenumăratele mărturii cuprinse în Sfânta Scriptură, dar mai ales în Istoria Bisericii noastre și în Tradiție, aflăm că există o comuniune duhovnicească și o întraajutorare în dragoste și rugăciune între mădulele Bisericii cerești și pământești, deoarece toți împreună alcătuim "o comuniune de sfinți".

Toți cei care au adormit și toți cei ce trăim în această lume ne aflăm într-o tainică și mai presus de fire comuniune de viață, rugăciune și dragoste frățească. Prin această legătură cei vii îi ajută pe cei morți. Astfel a rânduit dragostea lui Dumnezeu, voind ca unul să se mântuiască prin celălalt.

***

Pe această legătură se întemeiază parastasele Bisericii noastre, care dintru început le săvârșea și se ruga pentru cei adormiți. Dacă parastasele nu ar fi folosit pe cei morți, Biserica nu le-ar fi săvârșit și nu s-ar fi rugat pentru ei.

Mărturii despre sfintele parastase

A. Din Sfânta Scriptură

1. Din Vechiul Testament

Prima referire la parastase o avem în cap. 9 din Cartea lui Neemia (a doua a lui Ezdra), unde israelitenii L-au rugat pe Dumnezeu să ierte păcatele părinților lor mai dinainte adormiți. "În ziua de 24 a acestei luni s-au adunat toți fiii lui Israel, îmbrăcați cu sac și cu capetele presărate cu cenușă ca să postească. Și osebindu-se cei ce erau din neamul lui Israel de toți cei de alt neam, au venit de și-au mărturisit păcatele lor și fărădelegile părinților lor. Și după ce s-au așezat la locurile lor, li s-a citit din cartea de Domnului Dumnezeuului lor un sfert de zi, iar alt sfert de zi și-au mărturisit păcatele lor și s-au închinat Domnului Dumnezeuului lor" (1-3).

În Cartea a doua a Macabeilor (12, 36-46) se istorisește următoarea întâmplare. Într-o luptă a lui Iuda cu Gorgias a ieșit biruitor Iuda, deși a avut destui morți. După luptă "a doua zi au venit cei ce erau cu Iuda, precum a fost rânduit ca să ridice trupurile celor omorâți și să le așeze cu rudenile în pârinteștile morminte. Și a aflat sub hainele fiecăruia dintre cei morți lucruri închinare idolilor Iamniei, de la care îi oprea legea pe iudei și tuturor vădit lucru a fost că pentru această pricină au căzut aceștia... Iar viteazul Iuda a îndemnat mulțimea să se păzească fără de păcat și, strângând bani după numărul bărbaților care erau cu el, două mii de drahme de argint a trimis în Ierusalim, să se aducă jertfă pentru păcat. Foarte bun și cuvios lucru pentru socotința învierii morților! Că de n-ar fi avut nădejde că vor învia cei care mai înainte au căzut, deșert și de răs lucru ar fi a se ruga pentru cei morți... Drept aceea, sfânt și cucernic gând a fost, că a adus jertfă de curăție pentru cei morți, ca să se slobozească de păcat".

Join 9 other followers

Sign me up!

Recent Posts

Romanilor le este rusine cu Hristos?

Homosexualii poftesc la copiii nostri

Ce putere au preotii?

Cui dam milostenie?

Cu cine tine Dumnezeu la un meci de fotbal?

Atacurile presei din Romania impotriva bisericii

Documentar Sfintii Inchisorilor

Mihai Viteazul, catre catolici...

Noul eretic de la Vatican

Azi pacatul este o moda

Recent Comments

vasilica on [Romanilor le este rusine cu...](#)

Follow

scumpătate în Sfântul Altar. Această scumpătate a păstrării Dipticelor se datorează faptului că, potrivit învățării Bisericii Ortodoxe, sfinții trebuie slăviți ca sfinți, ortodocșii trebuie feriți ca ortodocși, ereticii trebuie osândiți ca apostazi, iar "cei ce s-au săvârșit întru credință, ale căror nume numai Domnul le cunoaște" trebuie să fie pomenite.

Rugăciunile și parastasele pentru cei adormiți sunt susținute de incontestabila Tradiție apostolică, de la care am moștenit obiceiul de a ne ruga la Sfânta Proscomidie pentru cei adormiți și de a așeza miridele lor în fața Sfântului Agneț alături de miridele pentru cei vii. Iar aceste miride ale celor vii și ale celor adormiți sunt puse în Sfântul Potir, și astfel primesc sfințire și izbăvire de la Preasfântul Trup și Sânge al Domnului nostru Iisus Hristos, în timp ce preotul rostește: "Spală Doamne păcatele celor ce s-au pomenit aici cu Cinstit Sângele Tău pentru rugăciunile sfinților Tăi. Amin".

4. Mărturisirea de credință ale Bisericii

"Mărturisirea de credință" a lui Mitrofan Critopulos

În Mărturisirea de credință a lui Mitrofan Critopulos, patriarhul Alexandriei, se spun următoarele referitor la subiectul nostru: "Biserica lui Hristos a rânduit să fie aduse rugăciuni și cereri pentru cei adormiți, astfel încât, prin aceste rugăciuni ce se înalță la Dumnezeu, ori să se slobozească cu desăvârșire de suferințele ce i-au cuprins, ori să afle o oarecare ușurare și mângâiere în închisoarea în care se află sufletelor lor. Ne rugăm pentru cei adormiți, pomenind pe fiecare în parte în prima zi, în a treia, a noua, a douăzecea, a patruzecoa, apoi la trei luni, la șase luni și, în sfârșit, la un an; și ori de câte ori rudele celui ce a plecat vor să facă aceasta, nu sunt împiedicate. Dar și în fiecare sâmbătă din tot timpul anului se fac rugăciuni de către Biserică, pentru toți morții care s-au săvârșit întru credință. Și aceasta se face în toate bisericile. Și ori de câte ori se săvârșește Sfânta Liturghie totdeauna se pomenesc și aceștia".

"Mărturisirea de credință" a lui Petru Movilă

În această "Mărturisire de credință" se spun următoarele: "După moarte nu mai este vreme de pocăință și de fapte bune. Din aceste cuvinte se vedește faptul că după moarte sufletul nu se poate slobozi sau pocăi și nu poate face nici o faptă bună prin care să se poată dezlega de legăturile iadului. Numai Sfintele Liturghii, rugăciunile și milosteniile care se fac pentru el de către cei vii îl ajută și îl slobozesc de legăturile iadului".

Explicând versetul de la Luca 12, 5: "Temeți-vă de acela care are putere să arunce în gheena", scrie: "Nu a spus că după moarte îl aruncă în gheena, ci îl poate arunca, deoarece păcătoșii care mor nu sunt aruncați neapărat în iad, ci aceasta se află în stăpânirea lui Dumnezeu, precum în stăpânirea Lui se află și iertarea. Iar aceasta o spun pentru jertfele și milosteniile ce se aduc pentru cei adormiți, care folosesc mult chiar și pe cei care au murit în păcate grele. Deoarece după moarte nu aruncă sufletele în gheena, ci are stăpânire să le arunce. Așadar, să nu încetăm a-L ruga pe Cel Care are stăpânirea să arunce sufletele în gheena, însă nu o folosește, dar și puterea de a ierta".

Mărturisirea de credință a lui Dositei, patriarhul Ierusalimului

În anul 1672 s-a ținut la Ierusalim un sinod local, unde s-a discutat și subiectul parastaselor. De aici putem observa importanța discuției, căci ea nu este o simplă paranteză între celelalte subiecte ale credinței, de vreme ce un sinod local este nevoit să ia poziție în această privință.

Așadar, în Mărturisirea de credință a lui Dositei, patriarhul Ierusalimului, în articolul 18 se spun următoarele: "Credem că sufletele celor adormiți se află ori în odihnă, ori în chinuri, potrivit cu faptele pe care le-a făcut fiecare...". "...Se eliberează de către bunătatea nemărginită (a lui Dumnezeu) prin rugăciunea preoților și facerile de bine, pe care le săvârșesc rudele fiecăruia dintre cei adormiți, și prin puterea cea mare a Jertfei celei fără de sânge, pe care Biserica cea sobornicească și apostolească o săvârșește zilnic pentru cei adormiți, atât în parte cât și de obște, pentru toți". Se înțelege desigur că nu cunoaștem vremea slobozirii lui. Apoi completează: "Faptul că aceștia se slobozesc din legăturile lor înainte de Învierea cea de obște și judecată, îl cunoaștem și credem, dar când va fi nu știm".

5. Viețile Sfinților

Și din Viețile Sfinților aflăm despre folosul pe care îl aduc parastasele.

În viața Sfântului Macarie Egipteanul se istorisește următoarea întâmplare: "Într-o zi umblând sfântul prin pustie, a aflat un craniu și mișcându-l cu toiagul, l-a întrebat: "Cine ești tu?" Eu am fost popă idolească al elinilor ce au petrecut în locul acesta, a răspuns căpățâna, iar tu ești Macarie, purtătorul de duh, și în oricare ceas te vei milostivi spre cei ce sunt în chinuri și te vei ruga pentru ei, se mângâie puțin»".

În viața Sfintei Tecla se spune că atunci când a prins-o ighemonul Alexandru și o ducea la chinuri, înainte de mucenicie a încredințat-o bogatei nobile Trifena ca s-o păzească până va veni s-o dea spre mâncare fiarelor. Fiica Trifenei, care murise cu câteva zile mai înainte i-a apărut mamei sale în vis și i-a spus: "Mamă, să iubești pe străina Tecla și să o ai de fiică în locul meu, deoarece este roaba lui Dumnezeu și poate face rugăciune ca Domnul să mă așeze în locașurile dreptilor". De îndată ce s-a deșteptat, Trifena i-a spus sfintei: "Fiica mea cea de-a doua, roagă-te lui Hristos al tău să odihnească pe fiica mea în viața cea veșnică așa cum mi-a cerut în vedenie". Atunci sfânta ridicându-și mâinile spre cer, s-a rugat, spunând: "Doamne al meu, Iisuse Hristoase, Fiul adevăratului și viului Dumnezeu, ascultă-mă pe mine roaba Ta și odihnește pe Falconilla în viața cea veșnică, după voia Ta cea sfântă" (Viețile Sfinților, 24 septembrie).

Un oarecare dintre părinții purtători de Dumnezeu avea un ucenic care trăia în nepăsare față de cele duhovnicești și a murit într-o nepăsare și mai mare. După o vreme starețul îl vede pe ucenicul său afundat până la gât în mocirlă. După multe lacrimi și rugăciuni, bătrânul, într-o altă vedenie, îl vede pe ucenic afundat până la mijloc în mocirlă. Adăugând apoi multe osteneți și lacrimi, îl vede slobozit cu desăvârșire din mocirlă.

Despre Sfântul Grigorie Dialogul se spune că l-a mântuit pe împăratul Traian prin rugăciune, după care a auzit un glas de la Dumnezeu spunându-i: "Am auzit rugăciunea ta și am dăruit iertare lui Traian. Dar tu de acum înainte să nu te mai rogi pentru păgâni". Împărăteasa Teodora, prin rugăciunile preoților, a slobozit pe soțul ei, împăratul Teofil din legăturile iadului.

Multe întâmplări asemănătoare se istorisesc în viețile cuvioșilor și de Dumnezeu purtătorilor părinți, care prin rugăciunile lor au ajutat pe mulți. Dar mai multe se pot spune și scrie de către liturghisitorii de astăzi ai Celui Preaînalt, care prin Liturghiile săvârșite de ei, ajută sufletele creștinilor adormiți. Vremea săvârșirii parastaselor

Dar când trebuie să se săvârșească parastasele? În "Învățătura celor doisprezece Apostoli" se spune că trebuie să săvârșim parastasele la a treia zi, la a noua, la a patru zecea și la un an. Sfântul Isidor Pelusiotul spune că se săvârșesc la a treia zi în amintirea Învierii celei de a treia zi a Domnului; la a noua zi după numărul puterilor îngerești; la a patruzecoa zi

potrivit obiceiului din Vechiul Testament, deoarece și iudeii, atunci când a murit Moise l-au plâns patruzeci de zile.

Despre parastasele anuale, face referire Sfântul Grigorie Teologul în cuvântul pe care l-a rostit la înmormântarea fratelui său Chesarie: "Pe unele le-am dat și pe altele le vom da prin cinstitirile și pomenirile ce le oferim anual".

Sfântul Simeon al Tesalonicului, în pomenirile la trei zile și nouă zile, vede alt symbolism. Pomenirea la trei zile se săvârșește pentru cel adormit, deoarece omul și-a luat ființa prin Sfânta Treime și deoarece, mutându-se, trebuie să se preschimbe și să se arate în vechea lui frumusețe în care a fost îmbrăcat înainte de călcarea poruncii sau poate în una și mai frumoasă. Cea de la nouă zile, pentru ca duhul acestuia, fără de trup fiind, să se împreuneze cu sfințele duhuri și cu îngerii în ceata lor, fiind asemenea lor după fire. Iar la patruzeci de zile se face pentru Înălțarea Mântuitorului, care s-a săvârșit în această zi după Înviere, ca și El înviind atunci să se înalțe... și să întâmpine pe Judecătorul... Iar parastasele anuale propovăduiesc iarăși pe Sfânta Treime și se săvârșesc pentru cel adormit spre slava Ei, deoarece omul și-a luat ființa de la Sfânta Treime și iarăși dezlegat de trup tot spre Ea trebuie să se îndrepte... Sau pentru a dovedi că este nemuritor după suflet și că iarăși se va înnoi atunci când Ziditorul va voi să-i învieze trupul său...".

În "Mărturisirea de credință" a lui Mitrofan Critopolos se arată, așa cum am spus mai sus: "Ne rugăm pentru cei adormiți, pomenind pe fiecare în parte în prima zi, în a treia, a noua, a douăzecea, a patruzecă, apoi la trei luni, la șase luni și, în sfârșit la un an; și de câte ori rudele celui ce a plecat vor să facă aceasta, nu sunt împiedicate. Dar și în fiecare sâmbătă din tot timpul anului se fac rugăciuni de către Biserica, pentru toți cei adormiți întru credință. Și aceasta se face în toate bisericile. Și ori de câte ori se săvârșește Sfânta Liturghie, totdeauna se pomenesc și aceștia".

În afară de acestea Biserica noastră mai are două Sâmbete ale morților, în care se pomenesc toți dreptii din Legea Veche și creștinii din toate vremurile.

Prima Sâmbătă a morților, Sfinții Părinți au rânduit-o înaintea Duminicii Înfricoșatei Judecăți (a lăsatului sec de carne). În această zi Biserica săvârșește parastase pentru fiii ei care au murit în pământ străin, în mare sau în pustie. Deoarece pentru aceștia nu s-au făcut parastase și au fost lipsiți de foloasele lor, dumnezeieștii Părinți, mișcați de iubirea de oameni au rânduit să se săvârșească parastase pentru toți cei adormiți, ca să fie cuprinși și cei cărora nu li s-au făcut parastase.

Dar pentru care pricină Sfinții Părinți au ales această Sâmbătă? Deoarece au rânduit în următoarea zi pomenirea celei de-a Doua Veniri a lui Hristos, au găsit că este potrivit să fie pomenite și sufletele ca prin aceasta să-L roage pe Înfricoșătorul Judecător să folosească obișnuita milostivire și să le așeze în odihna pe care le-a făgăduit-o.

A doua Sâmbătă a morților este rânduită de Biserica noastră la nouă zile după Înălțarea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, adică în Sâmbăta dinaintea Cincizecimii. La acest parastas Biserica noastră pomeneste pe toți dreptcredincioșii adormiți de la Adam până astăzi.

Ea se roagă pentru aceștia și cere de la Hristos, Care S-a înălțat la ceruri și a șezut de-a dreapta Tatălui, să-i învrednicească ca în ceasul judecății să dea răspuns bun Celui Care va judeca tot pământul, să fie așezați de-a dreapta Lui, în bucurie, în partea dreptilor și în ceata luminoasă a sfinților și să se facă vrednici moștenitori ai Împărăției Lui. Dar Biserica nu se roagă numai pentru creștini, deoarece de la Adam până la Hristos n-a fost nici un creștin, ci se roagă pentru toți oamenii.

În aceasta poate vedea oricine dragostea Bisericii noastre pentru întreg neamul omenesc. Materiile necesare pentru săvârșirea parastasului

Lucrurile cele mai necesare pentru săvârșirea unui parastas sunt: prescura (colacul), vinul, coliva, tămâia și lumânările.

Slujba parastasului nu este numai o lucrare a oamenilor, ci mai ales a lui Hristos, căci de la El vom cere ajutor și acest ajutor ni-l poate oferi numai prin Sfânta Liturghie. De aceea este bine să se pomenescă și la Sf. Liturghie morții de la parastas.

Asupra acestui fel de pomenire insistă în mod deosebit Sfântul Simeon al Tesalonicului, accentuând marele folos pe care-l dobândește sufletul din săvârșirea Sfintei Liturghii. "A treia zi" (după adormirea celui pomenit), – spune Sfântul Simeon al Tesalonicului, "se face colivă din semințe de grâu și din alte roade de multe feluri ce sunt aduse ca prinose lui Dumnezeu. Dar ce simbolizează aceste roade? Ele arată că și omul este o sămânță, un rod al pământului care semănându-se acum în pământ precum grâul, iarăși va învia cu puterea lui Dumnezeu, răsărind în viața ce va să fie și aducându-se viu și desăvârșit lui Hristos. Căci precum această sămânță se îngroapă în pământ, iar după aceea răsare și aduce mult rod, tot astfel și omul fiind dat acum pământului prin moarte, iarăși va învia. Același lucru îl spune și Sfântul Apostol Pavel, arătând învierea prin pilda semănăturilor".

Acestea le spune Sfântul Simeon al Tesalonicului referitor la colivă și la celelalte care se folosesc pentru parastas, arătând totodată și symbolismul lor.

Această tradiție a colivelor se găsește încă de la mijlocul secolului al IV-lea.

Până atunci se aduceau la sfințele parastase pâine și vin cu măslina, cu brânză sau cu orez. Cei care primeau această milostenie rosteau: "fericită să le fie pomenirea" și de aceea se numeau "fericiți". Rămășițele ale acestor manifestări sunt și colăceii de astăzi pe care rudele celui adormit îi împart după parastas. "În loc de parastas"

Există unii creștini care în loc de parastas fac o oarecare milostenie spre pomenirea celui adormit. Dar altceva este parastasul și altceva este milostenia pe care o face cineva. Căci nici o milostenie nu poate înlocui Sfânta Liturghie, unde se arată "Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii". De aceea aducem la biserică prescura și vinul care se prefac în Trupul și Sângele lui Hristos. Din prescură se va scoate și pătărica pentru cel adormit care se va așeza pe Sfântul Disc alături de părticelele sfinților și dreptilor Bisericii. Acolo se află întreaga Biserică și cea luptătoare și cea triumfătoare. "Este mare cinste, accentuează Sfântul Ioan Gură de Aur, să se rostească și numele răposatului nostru acolo unde se află Hristos și întreaga Biserică. Dar, ia aminte, se vestește atunci înfricoșata Taină, căci Dumnezeu S-a dat pe Sine pentru mântuirea lumii."

Prin urmare, ajutorul cel mai mare și mai important care se poate da celui ce a plecat din această viață, este cel care se dă prin pomenirea numelui său la Sfânta Liturghie.

Ceea ce nu pot face bunurile ce se dau săracilor o poate face rugăciunea unui drept și cu atât mai mult Sfânta Liturghie. Parastasele aduc folos sau nu?

Unanimă este mărturia Părinților Bisericii, precum și a Bisericii însăși din experiența liturghisitorilor ei că mare este folosul care ne vine de la parastase. Dar să vedem ce spun marii Părinți despre folosul lor. Sfântul Ioan Damaschin spune că Dumnezeu dorește foarte mult ca noi toți să facem bine tuturor, atât celor vii, cât și celor morți.

Dumnezeieștii Părinți, atunci când vorbesc de parastase și folosul ce vine din ele, au ca teme cuvintele Domnului și iubirea Lui de oameni. Și fiindcă nu cunoaștem și nu putem pune hotare dragostei lui Dumnezeu, tocmai de aceea ne încredem în această dragoste a Lui și atunci când este vorba despre folosul parastaselor.

Sfântul Ioan Gură de Aur dă mare importanță săvârșirii Jertfei celei fără de sânge car se aduce pentru cei adormiți. Iar referitor la aceasta spune: "Nu se fac fără scop jertfele și milosteniile pentru cei plecați. Toate acestea le-a poruncit Duhul Sfânt deoarece vrea să ne folosim unul de altul. Se folosește acela de la tine și tu de la acela. Să nu te îndoiști că cel mort va dobândi un oarecare folos...".

În continuare sfântul dă mare importanță pomenirii numelor la Sfânta Liturghie.

"Și precum atunci când se sărbătorește biruințele împăraților, sunt lăudați și toți cei care au ajutat în luptă, iar cei care se află în temnițe sunt eliberați datorită acestei împrejurări, dar trecând vremea aceasta (de grațiere) cel care nu a luat har, nu-l va mai lua, tot astfel și aici, în vremea săvârșirii Jertfei; acesta este timpul pentru biruințe.

Sfinții Apostoli n-au legiuit fără motiv rugăciunile pentru cei plecați, care se rostesc în vremea săvârșirii Înfricoșătoarei Taine a Dumnezeieștii Liturghii. Căci au cunoscut marea câștig și folos ce îl primesc aceia. Atunci când un întreg popor își înalță mâinile sale la rugăciune și împreună cu tot clerul aduc înfricoșătoarea Jertfă, cum să nu înduplecăm milostivirea lui Dumnezeu prin rugăciunile noastre stăruitoare. Dar aceasta îi privește numai pe cei dreptcredincioși".

Sfântul Simeon al Tesalonicului, urmând Tradiția apostolică, scrie: "Nimic altceva nu este atât de folositor pentru cei adormiți, nici pricinitor de atâta bucurie, iluminare și unire cu Dumnezeu precum aceasta. Deoarece Însuși Sângele Domnului este cel care prin această Jertfă se varsă pentru noi netrebnicii și Însuși Dumnezeiescul Trup este cel care se jertfește pe Sfântul Jertfelnic".

Sfântul Grigorie de Nyssa socotește "folositor și plăcut lui Dumnezeu" faptul de a pomeni numele celor adormiți în vremea săvârșirii Sfintei Liturghii.

Sfântul Chiril al Ierusalimului spune că "nespus de mare" este folosul care provine din această rugăciune. Iar Sfântul Atanasie exclamă: "Chiar și în aer de ar muri cel credincios, nu șovăi să aduci pentru el untdelemn și lumânări. Deoarece acest prinos îl primește Dumnezeu și răsplătește spre folosul acelaia".

Și precum atunci când un tată are un copil bolnav, care nu poate aduce la biserică pentru sine untdelemn, lumânări și tămâie, ci în locul lui le aduce tatăl său, acest prinos fiind bineplăcut lui Dumnezeu, la fel se întâmplă și în cazul celor morți. Deoarece aceștia nu mai au trup ca să se poată ajuta pe ei înșiși, îi ajută rudele și prietenii lor prin jertfele pe care le aduc pentru ei.

De aceea nu trebuie să neglijăm sfințele parastase. Și în mod deosebit trebuie să pomenim numele în vremea Dumnezeieștii Jertfe, deoarece în acest scop ne-a fost dată. Cum ajută?

Însă modul în care ajută parastasele rămâne o taină, pe care mintea omenească nu o poate explica.

În 1652, precum am spus mai sus, s-a adunat un sinod local la Ierusalim, unde s-a discutat și subiectul acesta. De aici reiese că el nu este un lucru lipsit de importanță, ci deține un loc important în Biserica noastră. Iar concluzia care reiese de aici este următoarea: faptul că parastasele folosesc îl cunoaștem și îl credem, dar cum și când, asta aparține judecății lui Dumnezeu.

Și renumitul Andrușos spune în Dogmatica sa: "Precum nu este cu putință să înțelegem cum Dumnezeu, Cel ce cârmuiește lumea prin anumite legi, este înduplecat de o anumită rugăciune și intervine în mersul lucrurilor naturale (fizice) și omenești, tot astfel nu este cu putință să ne dăm seama cum folosesc rugăciunile pe cei adormiți". Pe cine ajută și pe cine nu ajută?

Ajută:

Atunci când se săvârșesc cu credință și evlavie.

Atunci când cei morți sunt vrednici de mila dumnezeiască.

Atunci când plinătatea rugăciunilor nu se împotrivesc dreptății și bunătății dumnezeiești.

Nu ajută:

Atunci când omul a respins harul dumnezeiesc și s-a făcut rob diavolilor, nevrând să se pocăiască.

Celui care a plecat cu desăvârșire nepocăit. Căci acestuia nu îi aduc prea mult folos parastasele, ci doar o oarecare ușurare sufletească, lucru mărturisit de Părinții Bisericii.

Sinucigașilor, desigur nu celor care au fost bolnavi psihic, nu le putem face parastase.

Follow

De asemenea nici ereticilor, deoarece ei sunt despărțiți de Biserică.

Cei care au trăit aici creștinește, dar nu s-au putut desăvârși, primesc mult folos din parastase. Dar cât folos, nu cunoaștem. "Nu te îndoi că vor rodi ceva folositor (sufletului)", întărește Sfântul Ioan Gură de Aur.

Dar cât de mare este acest folos și până unde poate ajunge, noi nu putem ști. Însă lucrul pe care îl știm și pe care Părinții Bisericii îl accentuează, este marele folos care provine din parastase pentru cei care nu au plecat de aici cu desăvârșire nepocăiți. Un scriitor bisericesc contemporan scrie:

"Știu că există cadavre morale asupra cărora injecțiile nu au efect. Dar știu de asemenea că există păcătoși, și aceștia sunt cei mai mulți, care au fost răniți, dar nu au murit, au căzut, dar fără să lase sabia din mâini și văzându-și în ultimele ceasuri urâțenia lor, au amestecat un înbușit "Pomenește-mă, Doamne" cu ultimele lor delirări. Și cine este acela care va susține cu îndărătnicie că nu folosesc rugăciunile credincioșilor? Starea în care se află sufletele celor adormiți este o stare provizorie. După ieșirea sufletului din această viață s-a făcut o oarecare judecată, dar judecata din urmă în care sufletul își va primi locul său pentru veșnicie nu s-a făcut încă".

Și adaugă: "Deoarece încă nu a ieșit hotărârea din urmă a Judecătorului, deoarece stăpânirea lui Hristos cuprinde cele cerești, cele pământești și cele de dedesubt și deoarece «Duceți-vă de la Mine» nu s-a auzit, cea mai bună atitudine pe care o poate lua Biserica este să se roage pentru morții ei". Cazul celor ce au păcătuit greu

Dar ce putem spune despre cazurile acelor oameni care au plecat cu desăvârșire nepocăiți sau nu au apucat să se pregătească deloc? Răspunsul Evangheliei este clar. La fel ne spun și învățăturile Părinților Bisericii noastre, care arată limpede că viata aceasta este stadionul de nevoită, iar cea viitoare este a răsplătirii. Sfântul Ioan Gură de Aur, referitor la aceasta spune: "Să nu îți plângem pe cei care au murit, ci pe cei care au murit în păcat. Unii ca aceștia sunt vrednici de plâns, de bocete și de lacrimi... Câtă vreme trăia aici acela putea nădăjdui în schimbare și în îmbunătățire... Nu se poate pocăi cineva după ce pleacă din această viață. Nici un atlet nu se poate lupta atunci când s-au terminat întrecerile, când a ieșit din arenă și spectatorii s-au împrăștiat... Atâta timp cât ne aflăm aici putem nădăjdui cu siguranță, dar după ce vom merge acolo nu mai suntem stăpâni pe pocăință, pocăința nu mai este în mâna noastră și nici nu ne mai putem spăla păcatele noastre. De aceea mereu trebuie să ne pregătim pentru ieșirea noastră...".

Dar și în cele mai grele situații, Părinții Bisericii noastre nu ne-au lăsat nemângâiați. Referitor la acest subiect Sfântul Atanasie cel Mare spune că sufletele păcătoșilor primesc o oarecare binefacere de la Jertfa cea fără de sânge. Dar aceasta se întâmplă "numai atunci când Dumnezeu nostru Cel ce stăpânește peste cei vii și cei morți și Care cunoaște în chip desăvârșit poruncește".

Adică Sfântul lasă slobozirea sufletelor păcătoase în seama iubirii de oameni a lui Dumnezeu.

Sfântul Ioan Gură de Aur, deși în paragraful anterior a fost aspru, atunci însă când se ocupă de subiectul acesta este mai mângâietor. Și spune: "Să îi ajutăm cât putem, să aflăm pentru ei un oarecare ajutor, care oricât de mic ar fi are putere să ajute". Dar în ce fel? Și răspunde: Rugându-ne și noi înșine și îndemnând și pe alții să se roage pentru ei, și făcând milostenii și cereri pentru cei care au plecat împovărați de păcate. Iar acestea se fac pentru ca cei adormiți să primească o oarecare mângâiere. Căci dacă fiii lui Iov au fost curățiți de jertfa tatălui lor, de ce te îndoiesti că morții noștri ar putea câștiga un oarecare folos din rugăciunile și milosteniile ce le facem pentru ei?

Sfântul Chiril al Ierusalimului este mai mângâietor, am putea spune, în privința aceasta, chiar și decât Sfântul Ioan Gură de Aur.

La întrebarea: "Ce anume îl poate ajuta pe sufletul ce a plecat cu păcate din această viață?" ce i-a fost pusă, răspunde printr-un exemplu. Închipuiește-ți un împărat care i-a exilat pe toți locuitorii care s-au răscolit împotriva lui. Atunci la împărat mijlocesc niște prieteni ai celor exilați, care împletindu-i o cunună i-o oferă "pentru cei din exil". Și întreabă Sfântul: Oare împăratul nu va ceda la aceste rugăminți insistente și nu va da exilaților "slobozire de pedeapsă"?

Într-un mod asemănător, continuă Sfântul, se petrece și aici, căci atunci când noi aducem lui Dumnezeu rugăciuni pentru cei adormiți, fie ei și păcătoși, nu îi împletim și nu îi aducem cunună, ci "pe Hristos junghiat pentru păcate, cerând și luând iertare" de la iubitorul de oameni Dumnezeu pentru ei și pentru noi.

***

Dar cine dintre noi poate cunoaște dacă cel adormit a plecat în pocăință sau nu? Cine poate pretinde că este cunoscător de inimi și astfel să se pronunțe cu siguranță asupra soartei unuia dintre semenii noștri? De unde putem ști ce s-a întâmplat în răstimpul dintre săritura de pe pod (a unui sinucigaș) și afundarea în apa râului, interval suficient pentru a spune: "Pomenește-mă, Doamne"? Judecățile lui Dumnezeu ne interzic osândirea oricărui dintre cei adormiți. Noi să facem tot ceea ce putem, să ajutăm pe semenii noștri după putere, iar pe celelalte să le lăsăm în seama milei și iubirii de oameni a lui Dumnezeu, care nu au margini. De aceea Biserica noastră nu osândește pe nimeni, ci își arată dragostea față de toate mădulele ei. Ca dovadă a folosului pe care îl primesc din parastase cei care au murit cu păcate grele sau sunt sub o oarecare legătură, Sfântul Nectarie spune că: "Mulți mărturisesc aceasta, dar mai ales cei dezlegați după moarte de legătura afurisirii, o dovedesc prin descompunerea trupurilor lor în urma rugăciunilor". Foloase pentru cei vii

Dar din parastase avem și alte foloase pe care le primesc și cei care rămân în această viață.

- Se înmulțește dragostea dintre cei vii și cei morți.

- Folosul se leagă nemijlocit de virtutea creștinească.

- Se întărește credința în viața de dincolo de mormânt.

- Se întărește nădejdea în mila lui Dumnezeu.

Follow

- Se propovăduiește prezența necurmată a lui Hristos în lume.
- Învăță că omul este cetățean al cerului. Se mută din Biserica luptătoare de pe pământ în cea biruitoare din cer.
- Hristos ascultă rugăciunile tuturor și este înduplecat de mijlocirile sfinților și ale Prea Sfintei Născătoarei de Dumnezeu.
- Nădejdea de mântuire a creștinilor nu se pierde nici după moarte.
- Dăruiesc iertare păcatelor celor pentru care se săvârșesc parastasele, căci lubitorul de oameni Dumnezeu ascultă întotdeauna rugăciunile Bisericii Lui.
- Hotărârea definitivă a lui Dumnezeu pentru răsplata sau pedeapsa viitoare nu s-a rostit încă. Aceasta este păstrată pentru a Doua și înfricoșata Venire. Până atunci Biserica poate înălța rugăciuni și cereri pentru mădularele ei.
- Precum în Biserica luptătoare cei care se află sub pedeapsă canonică pentru păcatele săvârșite sunt lipsiți de dumnezeieștile Taine, tot astfel și în Biserica biruitoare cei care au murit în păcate sunt departe de sfinți și drepti.
- Se înmulțește dragostea frățească.
- Se mângâie cei vii și întristați pentru moartea persoanei iubite, căci moartea este amară, pricinuieste mâhnire nesuferită și îi desparte brusc de cei iubiți. Rugăciunea și parastasul este singurul mod de comuniune cu ei, căci nu există un alt mod de comuniune cu persoanele dragi nouă.
- Pricinuiește aducerea aminte de moarte, de deșertăciunea lumii și a lucrurilor ei.
- Îndeamnă la dobândirea virtuții și la petrecerea plăcută lui Dumnezeu. Încurajează la faceri de bine și la nevoința proprie.

Sfântul Ioan Damaschin accentuează faptul că: "Dumnezeu vrea ca toți să facem bine unii altora, atât în viața aceasta cât și după moarte", de vreme ce Îl aducem pe Hristos "junghiat pentru păcatele noastre înduplecând astfel pentru ei și pentru noi pe iubitorul de oameni Dumnezeu", precum spune și Sfântul Chiril al Ierusalimului.

Dar în loc să așteptăm după moarte rugăciunile și parastasele altora pentru noi, nu ar fi mai bine să ne îngrijim încă de pe acum de sufletul nostru cel nemuritor, având la îndemâna noastră toate mijloacele mântuitoare ale Sfintei noastre Biserici?

Așadar, pentru că ziua morții noastre este atât de nesigură, să fim întotdeauna pregătiți ca nu cumva astăzi "să fim în viață, iar mâine în mormânt".

Citeste si

[Despre parastase, rugaciuni si viata dupa moarte](#)

[Mantuirea este sigura doar in Biserica Ortodoxa](#)

[Departarea de lume](#)

[De ce ingaduie Dumnezeu suferinta?](#)

[Atitudinea in fata mortii](#)

SHARE THIS:

LIKE THIS:

Be the first to like this.

Filed under [Blog](#) and tagged [coliva](#), [iad](#), [osanda](#), [parastas](#), [pedeapsa](#), [pomenire](#), [Rai](#), [rugaciune](#), [viata dupa moarte](#), [viata vesnica](#)

| [Leave a comment](#)

**Previous
Post**

**Next
Post**

Leave a Reply

Blog at WordPress.com. | The Matala Theme.

Follow